

Bijzondere expeditie naar en op de Zuidpool

Edwin ter Velde en Liesbeth Kakes zijn op 27 augustus vanuit Amsterdam met tallship De Morgenster naar de Canarische Eilanden vertrokken. Aan boord tientallen studenten uit vele landen. Terwijl het schip verder vaart naar de Caraïben, reizen Edwin en Liesbeth naar de Zuidpool waar zij eind november hun tocht met de Solar Voyager beginnen. Dit voertuig, gemaakt van afval, rijdt op zonnepanelen. Die Zuidpooltocht zal ongeveer vier weken duren.

De studenten met diverse achtergronden schrijven vanaf het schip naar hun thuislanden. Het internationale bedrijfsleven sponsort de reis. Het Japanse chemieconcern Teijin draagt bij, in Nederland is de Technische Unie één van de sponsors.

Zegen toegezongen

De Rosmolenwijk in Zaandam is de thuisbasis van Edwin en Liesbeth. Als hun reis op de Zuidpool begint, vindt een Zero Waste Feestweek plaats in deze woonwijk, van 24 november tot 2 december. Milieuorganisaties en de plaatselijke afdeling van GroenLinks leveren bijdragen. Initiatiefnemer is predikant Sjaak Visser van de protestantse Noorderkerk, die voorzitter is van de werkgroep.

De missie van Clean2Antarctica

“Clean2Antarctica gelooft erin dat wanneer je iets wilt bereiken je daarvoor zelf een praktische stap moet maken, hoe ongemakkelijk die ook kan zijn. Niet blijven hangen in plannen en intenties maar doen! En als je niet weet hoe of wat, durf dan te experimenteren. Wij dromen van een groene, leefbare en schone wereld waarin we elkaar blijven inspireren en ontwikkelen. Een circulaire samenleving waarbij we niet alleen mensen rechten hebben maar alles wat we op aarde aanwezig is rechten heeft. Dus ook materialen. Wij willen de transitie naar circulaire maatschappij versnellen omdat het de goede richting lijkt te zijn. Het is alleen niet bekend hoe je een circulaire maatschappij opbouwt. Er is nog zoveel onduidelijk, onzeker of gewoon onbekend. Onze expeditie is een inspirerend experiment dat nieuwe bouwstenen zal opleveren waarmee wij in onze samenleving kunnen verder bouwen.”

GroenLinkser Bert Boer, betrokken bij de Noorderkerk, is ook actief voor de werkgroep vanwege zijn contacten met de milieubeweging. ‘Wij streven er naar dat de supermarkten in de wijk de hele week actie voeren om de klanten milieubewust te maken. Verder komt er elke dag een themadag in de Noorderkerk bijvoorbeeld over milieuvriendelijk reizen, dingen maken van afval, een opruimactie in de wijk door schoolkinderen en veganistisch koken.’

Onlangs was de zondagse viering in de Noorderkerk geheel gewijd aan de beheersing van het klimaat, zo vertelt Boer. ‘Edwin en Liesbeth werden

gevraagd naar hun motivatie en doelstellingen. En er werd vooral ook gevraagd naar praktische tips: wat kunnen wij zelf doen om Zero Waste te bevorderen? Als kerkelijke gemeenten hebben we hen de zegen toegezongen voor dit moedige avontuur om de schepping te behouden voor onze kinderen en kleinkinderen.’

Zero Waste Centre

Edwin is zakenman en besloot samen met zijn vrouw Liesbeth Zero Waste te gaan leven. Dat deden ze privé, maar hij heeft er vervolgens zijn beroep van gemaakt. Bij zijn Zero Waste Centre kunnen bedrijven adviezen krijgen om de afvalstroom te verminderen. Hij besloot met andere zakenlieden om een auto te bouwen van afvalplastic, die wordt voortbewogen door zonnepanelen en daarmee volkomen schoon kan rijden. Het is een internationaal project. De auto is inmiddels op IJsland getest. Nu is de wagen onderweg naar de Zuidpool. Eenmaal geland bij de kust kost het nog vier weken om naar het middelpunt van de Zuidpool te rijden. Met dit project wil hij wereldwijd aandacht vragen voor Zero Waste en een circulaire economie. ‘De oorsprong van grote ontwikkelingen ligt vaak besloten een kleine stap: gewoon niets meer weggoien!’ Dat

Wereldwijd aandacht vragen voor Zero Waste en een circulaire economie

schrijven Edwin en Liesbeth op hun website. ‘Wat gebeurt er als je besluit om niets meer weg te gooien? Wat ga je er dan mee doen? Dit werd de start van een grote ontdekkingsreis.’

Inspiratiebronnen

Geïnspireerd door de poolreizigers Marc Cornelissen en Wilco van Rooijen die ooit bedachten om op zonne-energie naar de geografische zuidpool te rijden, bedacht Edwin om een terreinwagen te maken uit afvalplastic om deze reis concreet vorm te geven. Dit bleef niet bij een idee. Eenmaal gegrepen door het idee ontdekte Edwin eindeloos veel voorbeelden en inspiratiebronnen die er toe hebben geleid dat hij niets anders doet dan de realisatie van dit avontuur vorm te geven. Niet alleen, maar met iedereen die zich om welke reden dan ook verbonden voelt om dit mee te beleven.

Meer weten? Kijk op: www.clean2antarctica.nl.

Het team van Clean2Antarctica met Edwin ter Velde (vooraan, tweede van links) en schuin achter hem Liesbeth Kakes (met arm in de lucht).

Just say Hello

Terwijl half Nederland zich nog steeds afvraagt hoe onze samenleving moet samenleven, denk ik dat de oplossing in de eenvoud ligt. Als wij vinden dat we onze normen en waarden hoog in het vaandel hebben, zouden wij ons daar ook naar moeten gedragen. Door een toevallige ontmoeting viel ineens het kwartje. Ik neem je even mee naar het moment.

Als zeer gecoördineerde en geordende ouder was ik weer eens vergeten om de gymspullen van mijn dochter in haar tas te doen. Bij het opruimen die ochtend kom ik ineens haar gym schoenen tegen. Vliegensvlug zoek ik haar spullen bij elkaar en breng het naar school. Terwijl ik de spullen in haar schooltas stop, loopt iemand de gang op. Hij ziet mij, ik zie hem. En hij wil langs me lopen, maar zegt niets. Ik voel ineens iets in me borrelen. Een gevoel van ‘je bent er’. Maar je bent er niet. Dus voor hij me passeert, zeg ik op luide toon ‘goedemorgen’. Volgens mij schrok hij een beetje, want hij groette me terug en zoefde ervandoor. Toen ik terugliep, vroeg ik me af waarom ik me daar zo aan ergerde. En even ter zijn verdediging: er zijn vast honderden redenen waarom hij niet groette. Maar het maakte bij mij een gevoel los dat ik wel vaker heb als mensen langs me heen kijken, geen oogcontact zoeken of simpelweg niets zeggen. Het heeft volgens mij alles te maken met erkenning. We zeggen ‘hallo’ om elkaar het gevoel te geven dat we elkaar gezien hebben. Jij bent er, want ik ben er ook. Bovendien merk ik dat ik veel makkelijker een gesprek aanknoop met iemand die me gezien heeft. Een vriendelijk knikje kan vaak al wonderen doen.

In mijn dorp wordt er veel ‘ge-haloot’. Sommige mensen blijven je net zolang nastaren tot je groet. In het begin vond ik dat vreemd. Ik kwam tenslotte uit een stad, daar was dat niet zo gewoon; nu vind ik die stad vreemd. Ik denk dat ‘hallo’ het sleutelwoord is tot verbinding. Het wachtwoord om van mens tot mens een korte connectie te maken waarin respect en gelijkwaardigheid ingebed zijn. Gewoon elkaars aanwezigheid erkennen; ook al mag je me niet en ben je het totaal niet met je eens. Ongeacht die verschillen moet dat altijd het vertrekpunt zijn. Zijn hiermee alle problemen opgelost? Nee! maar een goed gesprek begint altijd heel eenvoudig. Just say Hello!

Halima Özen